

του **Δημήτρη Αργυρού**

Το μεταναστευτικό έτσι κι αλλιώς είναι ένα δύσκολο και πολύπλοκο θέμα. Πόσο μάλλον όταν έχεις να κάνεις με μια χρεοκοπημένη χώρα/ κράτος, που μόνο να καταστέλλει ξέρει και όχι να επιλύει τις αντιθέσεις, προς όφελος του λαού και των εργαζομένων. Μιας χρεοκοπημένης χώρας και κράτους που κυβερνιέται από μια νέα μνημονιακή κυβέρνηση, που σκότωσε την ελπίδα πολύ νωρίς και τώρα δίνει πατήματα στους φασίστες.

Πόλεμος

Η εξέγερση ενάντια στο καθεστώς του Ασαντ- ένα εκφυλισμένο καθεστώς Μπααθικού αραβικού εθνικισμού, που ξεκίνησε από τα αριστερά για να καταλήξει σχεδόν στην άκρα δεξιά- οδήγησε στο να απελευθερωθούν Σουνίτικες φονταμενταλιστές δυνάμεις, που πήραν κεφάλι στις δυνάμεις της εξέγερσης.

Οι φονταμενταλιστές ισλαμικές δυνάμεις, στηριζόμενες και από τον αμερικάνικο και ισραηλινό και τουρκικό ιμπεριαλισμό, έφεραν σε δύσκολη θέση τις δυνάμεις του καθεστώτος Άσαντ, αλλά δεν το νίκησαν. Οι πιο ακραίοι κύκλοι τους ενοποιήθηκαν με τον Isis ένα σκοταδιστικό σουνίτικο ρεύμα/ στρατό, που φτιάχτηκε από τους Σουνίτες στρατηγούς του Σαντάμ, επιχειρώντας να ξαναφτιάξουν ένα Σουνίτικο χαλιφάτο.

Οι ιμπεριαλιστικές επεμβάσεις, ο σεχταριστικός πόλεμος μεταξύ αλααουιτών/ σιιτών/ χριστιανών/ δρουζων και κούρδων από την μια και φονταμενταλιστών Σούνι από την άλλη έχει καταστρέψει μια οργανωμένη χώρα, στέλνοντας εκατοντάδες χιλιάδες από αυτούς στην προσφυγιά.

Μετανάστες και όχι λαθρομετανάστες

Πρόσφυγες που πέφτουν θύματα κυκλωμάτων, που ταυτόχρονα, άμεσα ή έμμεσα, εξυπηρετούν γεωπολιτικά συμφέροντα και ιμπεριαλιστικές επιδιώξεις. Πρόσφυγες που είναι θύματα και όχι πράκτορες των Τούρκων, της ISIS ή του Σόρος. Με την ΕΕ να παίζει το ρόλο

του πόντιου Πιλάτου, αρνούμενοι να αναλάβει τις ευθύνες της, εμμένοντας στο Δουβλίνο 2, στέλνοντας πενταροδεκάρες για την βοήθεια των προσφύγων.

Αυτό έχει ως αποτέλεσμα να γεμίσουν τα ελληνικά νησιά με χιλιάδες πρόσφυγες και μετανάστες και όχι λαθρομετανάστες. Αδυνατώντας τα νησιά και οι κοινωνίες τους να βοηθήσουν τους ταλαιπωρημένους πρόσφυγες και μετανάστες, πόσο μάλλον όταν έχουμε να κάνουμε με την τουριστική περίοδο και σεζόν.

Παρόλα αυτά στην πλειοψηφία των νησιών οι κάτοικοι με οργανωμένο τρόπο, πρόσφεραν την αλληλεγγύη τους στους πρόσφυγες, με το επίσημο κράτος να σηκώνει τα χέρια ψηλά, και να προσφέρει ξύλο, χημικά και ΜΑΤ στους μετανάστες και τους πρόσφυγες, με την βοήθεια και των παρακρατικών φασιστικών κύκλων. Όπως συμβαίνει δηλαδή στην Κω και στην Κάλυμνο.

Η αποτυχία της αριστερής μνημονιακής κυβέρνησης ΣΥΡΙΖΑΝΕΛ και σε αυτό το πεδίο είναι τεράστια. Ακόμη και σε ένα φιλικό για αυτούς θέμα, αδυνατεί να δώσει απαντήσεις και λύσεις. Αντί να στείλει υπάλληλους, γιατρούς και νοσοκόμους στην Κω, στέλνει ΜΑΤ, για να μαντρώσουν τους πρόσφυγες που ζητάνε χαρτιά να φύγουν από εκεί.

Δεν θέλω ούτε να το σκέφτομαι, πως αποτελεί κυβερνητική επιλογή αυτό το χάος που ενισχύει την ΧΑ, με στόχο να παιχτεί το χαρτί του δημοκρατικού αντιφασιστικού μετώπου, μπροστά σε μια ανεξέλεγκτη κατάσταση που θα ενισχύσει την άκρα δεξιά.

Μάλλον πρόκειται για την αδυναμία ενός κρατικού μηχανισμού διαλυμένου από την 5χρονη μνημονιακή πολιτική. Μνημονιακή πολιτική που θα συνεχιστεί και με την κυβέρνηση ΣΥΡΙΖΑΝΕΛ. Και θα συνεχίζεται επ άόριστο, μέχρι ο εξεγερμένος λαός επιβάλει τα δικά του όργανα λαϊκής και εργατικής εξουσίας.

Ταξικό το θέμα

Το πρόβλημα μεγιστοποιείται από το γεγονός της αδυναμίας των κοινωνικών δυνάμεων να παρέμβουν. Οι πλειοψηφία των μκο αποτελούν όργανα και υποχείρια ιμπεριαλιστικών, κρατικών, παρακρατικών και παραοικονομικών κύκλων, και όχι μια πραγματική κίνηση της κοινωνίας των πολιτών, με αποτέλεσμα να υπάρχει απουσία κοινωνικής αλληλεγγύης.

Ακόμη χειρότερα, τα περισσότερα εργατικά σωματεία, αυτές οι δομές της οργάνωσης της εργατικής τάξης και των εργαζόμενων, που έχουν ταξικό καθήκον, να δείξουν την ταξική τους αλληλεγγύη, στους μετανάστες, είναι πλέον σφραγίδες. Θα ήταν πολύ διαφορετικά τα πράγματα αν τα εργατικά σωματεία, τα συνδικάτα και τα εργατικά κέντρα είχαν την δύναμη

και την βούληση να παρέμβουν, προσφέροντας την ταξική τους αλληλεγγύη.

Και επειδή αυτό το ζήτημα δεν κινείται αυτόνομα και αυτονόητα, πρέπει να δούμε και τις ευθύνες της κομμουνιστικής αριστεράς ή της δικές μας ευθύνες για την αποτυχία της οικοδόμησης πραγματικών δομών κοινωνικής και ταξικής αλληλεγγύης. Όπως και για την ολοφάνερη αδυναμία μας για την οικοδόμηση ενός πραγματικά νέου εργατικού κινήματος που θα υπερβαίνει τις συντεχνιακές και εθνοκεντρικές λογικές, που τόσο πληρώνουμε τώρα.

Η ιστορία δεν εξελίσσεται με το αν.... Έχουμε μια συγκεκριμένη κατάσταση, μιας συγκεκριμένης στιγμής. Μια δύσκολη και πολυσύνθετη κατάσταση που απαιτεί την οικοδόμηση ενός ταξικού πολιτικό/κοινωνικού κινήματος. Την οικοδόμηση ενός πραγματικού κομμουνιστικού κινήματος.

Που Α) θα οικοδομεί μορφές και δομές ταξικής κοινωνικής αλληλεγγύης, έξω και ενάντια στους μηχανισμούς του κράτους, των κρατικοδίαιτων και ΕΕυρωδιδαιτων μκο, ενάντια στις δομές της ΕΕ. Β) Εργατικό κίνημα που θα συγκρούεται με τα αφεντικά, διεκδικώντας με κάθε τρόπο την κλεμμένη υπεραξία. Γ) ένα πολιτικό μέτωπο που θα διεκδικήσει να γίνει η ηγεσία ενός εξεγερμένου λαού, μιας συνειδητοποιημένης εργατικής τάξης. Με στόχο όχι απλώς την κυβέρνηση, αλλά την εξουσία επί των όρων ζωής που σήμερα είναι αποικισμένες από το εμπόρευμα και το κεφάλαιο.

Ο δρόμος μακρύς και δύσβατος. Μα οι κομμουνιστικές επαναστατικές δυνάμεις και στο ζήτημα του μεταναστευτικού/ προσφυγικού δεν μπορούν να αφήσουν να παίζουν δίχως αντίπαλο οι κρατικές / παρακρατικές δυνάμεις. Να καθαρίζουν το παιχνίδι ιμπεριαλιστικοί, συστημικοί και καπιταλιστικοί κύκλοι. Δεν μπορούν να επιτρέψουν τον έλεγχο των κινήσεων να τον έχουν οι πράκτορες ξένων, ντόπιων πολιτικών και οικονομικών συμφερόντων.

Πηγή: argiros.net